

какъ браздитѣ свѣтятъ като  
лѣсната стомана и гарванитѣ  
на ята се спущатъ надъ угъръ-  
та да чистятъ земята отъ чер-  
веи и коренчета, а земята лѣ-  
ха съ затаени въздишки и  
когато доде редъ да си спомни  
за ходенето му по дѣбравитѣ  
да бератъ червенитѣ булници  
и да скита по часове изъ мо-  
равитѣ да дири припънки и  
вретенарки — като че бѣше  
въ гората, почувствува есенния  
лѣхъ на вѣковна дѣбрава; по-  
гали го джха на папратъ и пра-  
ханъ и зажумѣ като че понесенъ  
отъ люлка въ небеса.

Павелъ забрави, че е предъ  
сждъ. Струваше му се, че е  
между другари, на които раз-  
казва. И разправи, какъ се гри-  
жеше презъ зимата за тѣхния  
конь; какъ му чистеше копи-  
тата да му сж здрави краката,